

i overensstemmelse med loven af 1947 sat ved fængsel i 2½ år, og jeg vil . . . anse det for urigtigt lige i øjeblikket at gå videre.

Det er efter lovforslaget alle rettigheder, både dem, der i henhold til straffelovstillæggene er frakendt ved dommen, og dem, hvis fortabelse følger af lovgivningens regler iøvrigt, som generhverves, bortset fra de i § 3 nævnte. Også valget generhverves efter lovforslaget, derunder også valget til rigsdagen.“

Af de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget, skal anføres følgende uddrag:

„Allerede i den betænkning, der den 26. juni 1946 blev afgivet af et udvalg nedsat af landstinget til behandling af forslaget om ændring af straffelovstillægget angående forræderi og anden landsskadelig virksomhed, fremhævedes det særlige *resocialiseringsproblem*, som opstod som følge af det store antal dømte, og nødvendigheden af, at der i størst muligt omfang åbnedes dem mulighed for at vende tilbage til samfundet som nyttige borgere. Udvalget henstillede til justitsministeren at overveje spørgsmålet om en amnesti, der tog sigte på at lette de mindre forbryderes tilbagevenden til samfundet.

Efter forudgående forhandling med partierne fremsatte justitsminister Elmquist i maj 1947 forslag til lov om generhvervelse af visse i medfør af straffelovstillægget angående forræderi og anden landsskadelig virksomhed frakendte rettigheder. Forslaget blev vedtaget uændret af begge ting og stadfæstedes som lov nr. 239 af 1. juni 1947.

Spørgsmålet om en amnesti omfattende dem, der er dømt i medfør af straffelovstillægget, og som under hensyn til karakteren af deres forhold har fået forholdsvis lave straffe, har senere flere gange været rejst, senest i landstinget den 10. februar 1950 ved et spørgsmål til den daværende justitsminister.

Det drejer sig herved ikke alene om de i lovbekendtgørelse nr. 368 af 6. juli 1946 § 6 opregnede rettigheder, hvis fortabelse tildels er noget for disse domfældte særligt, men tillige om rettigheder, de har mistet efter de i lovgivningen iøvrigt gældende regler om fortabelse af rettigheder som følge af straf. Disse regler, hvoraf størstedelen findes i lov nr. 88 af 15. marts 1939, gælder for alle domfældte. Den nævnte lov ophævede de indtil da gældende regler om tab af borgerlige rettigheder efter bestemmelse i straffedommen og ændrede en lang række loves bestemmelser om betingelserne for at udøve de i disse omhandlede rettigheder. Som følge af de idømte straffes størrelse har de medført rettighedsfortabelse